

talte i 1. instans, til at yde vejledning og bistand i forbindelse med spørgsmålet om anke til Grønlands Landsret

Sagsomkostninger

Til § 563

Det foreslås ved *stk. 1*, som er ny, at reglerne for afholdelse af sagens omkostninger efter § 480 skal finde tilsvarende anvendelse ved landsretten, dvs. at omkostningerne, herunder nødvendige omkostninger til transport og overnatning mv. for tiltalte, afholdes af det offentlige, men kan pålægges den tiltalte, der findes skyldig, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. nærmere bemærkningerne til den nævnte bestemmelse.

Omkostninger til transport og overnatning mv. for tiltalte forudsættes for landsrettens vedkommende kun afholdt af det offentlige, hvis tiltaltes tilstedeværelse må anses som nødvendig for at få sagen tilstrækkeligt oplyst eller for at varetage tiltaltes interesser eller udgifterne i øvrigt ikke overstiger det, som under hensyn til betydningen af sagen eller til tiltaltes interesse i at være til stede må anses som rimeligt.

Da ankesager, der ikke omfatter beviserne for tiltaltes skyld, i henhold til § 557 kan behandles, selv om tiltalte ikke møder, forudsættes der herefter kun undtagelsesvis at kunne blive tale om at afholde omkostningerne til tiltaltes fremmøde i sådanne sager. For ankesager, der omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld, må det afhænge af sagens karakter og omstændighederne i øvrigt, om det offentlige skal påtage sig de omkostninger, som måtte være forbundet med tiltaltes fremmøde under hovedforhandlingen ved landsretten, eller om tiltaltes adgang til at udtale sig skal sikres på anden måde – f.eks. ved at sætte landsretten på det sted, hvor tiltalte bor eller opholder sig eller, eller ved at indkalde tiltalte ved sit hjemting forud for hovedforhandlingen, eller ved at lade retsmødet foregå under anvendelse af videokonferenceudstyr eller andet teknisk udstyr, jf. herved §§ 465 og 466. Hvis anke er sket på tiltaltes initiativ, kan det offentliges afholdelse af tiltaltes udgifter til transport og overnatning mv. eventuelt ske med forbehold om, at tiltalte kan pålægges selv at betale de pågældende omkostninger, hvis vedkommende findes skyldig, jf. § 480, *stk. 2*. En sådan tilkendegivelse bør dog formentlig kun fremsættes i tilfælde, hvor tiltaltes anke af sagen ikke forekommer rimeligt begrundet, idet fremgangsmåden i modsat fald kan medføre, at tiltalte føler sig nødsaget til at tilbagekalde en i øvrigt velbegrundet anke.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der er ny, fastslår, at landsrettens prøvelse i ankesager omfatter omkostningsafgørelser, der er truffet i 1. instans, for så vidt afgørelsen afhænger af ankesagens udfald eller er særligt inddraget under anken. Bestemmelsen svarer til gældende praksis, ligesom en lignende bestemmelse fremgår af den danske retsplejelovs § 1013, *stk. 1, 1. pkt.*

Anke til Højesteret

Til § 564

Bestemmelsen, der indeholder reglerne for anke af Grønlands Landsrets domme til Højesteret, erstatter reglerne efter retsplejelovens kapitel 6, § 22, jf. § 21 a, *stk. 2, 2. pkt.*, samt *stk. 3* og 4. Indholdet af bestemmelsen svarer i det væsentlige til den gældende ordning, jf. også betænkningens afsnit XI, kap. 1.3.2.

Af *stk. 1* fremgår det, at domme, der er afsagt af Grønlands Landsret, ikke kan ankes, men at Procesbevillingsnævnet dog kan meddele tilladelse til anke, hvis sagen er af principiel karakter, eller særlige grunde i øvrigt taler derfor. Dette svarer til ordningen i dag, ligesom det også er i overensstemmelse med ordningen i Danmark, jf. herved den danske retsplejelovs § 932.

Ansøgning om tilladelse til anke til Højesteret foreslås i henhold til *stk. 2* at skulle indgives inden 4 uger efter dommens afsigelse. Er der efter § 474, *stk. 3, 3. pkt.*, krav om forkyndelse af dommen, foreslås fristen dog for tiltaltes vedkommende at skulle regnes fra forkyndelsen. Princippet bag denne ordning svarer i det væsentlige til ordningen i dag. I øvrigt foreslås det, at ansøgningen ligesom i dag kan indgives til landsdommeren, der forinden videresendelsen til Procesbevillingsnævnet afgiver en udtalelse i sagen. Ansøgningen foreslås dog også at kunne indgives direkte til Procesbevillingsnævnet, der i så fald indhenter en udtalelse fra landsdommeren om sagen. Formålet med landsdommerens udtalelse er den samme som for civile sager, jf. herved bemærkningerne til § 515. For ansøgninger, der indgives efter ansøgningsfristens udløb, foreslås det i henhold til bestemmelsen, at Procesbevillingsnævnet undtagelsesvis kan meddele tilladelse, hvis ansøgningen indgives senere end de 4 uger, men inden 1 år efter dommens afsigelse. Forslaget, der svarer til ordningen efter den danske retsplejelovs § 932, *stk. 2, 4. pkt.*, indebærer en mindre ændring af den gældende ordning, idet der efter de nuværende regler ikke gælder en længstefrist for Procesbevillingsnævnets imødekomme af for sent indkomne ansøgninger, jf. herved retsplejelovens kapitel 6, § 22, jf. § 21 a, *stk. 4*, jf. § 5, *stk. 2, 2. pkt.*